

Kendinizi nasıl bilirsiniz?

Nihal Sandıkçı

Kendi başıma gelmeseydi “ölüm”ü buraya konu eder miydım, “ölüm”lü eserler arar mıydım, üzerine bu kadar düşünür müydüm bilmiyorum. Benim de herkes kadar aklıma gelip giden bu melun düşünceden “ölümü düşünmek bile kötü” algısıyla koşarak uzaklaşmaya çalışıyordum. Allah muhafaza üzerime çağırırım ve de ölüveririm gibi bir korkuyla. Ancak bu ay biraz farklı oldu, kaybettiğim kişiler ve geride kalanlar üzerine kafa yorasım geldi. Pek bir sonuç elde edebildiğim söylenemez. Bu durumda müzik temamıza sadık kalarak ölümü -en azından burada- biraz daha rahat konuşabileceğime karar verdim. Ama buradaymışım gibi değil de öbür taraftaymışım gibi. Siz de çaktırmayın lütfen, teşekkürler şimdiden.

Hemen konuya giriyorum; burada tek şikâyetim -şimdilik- maillerime ulaşamıyorum, bir de İnternet yok ve bir de buradan gördüğüm kadarıyla herkes yaşamına güle- oynaya devam ediyor, anlayacağınız unutuldu. Ve, bu duruma bozuluyorum. Bozulduğumu belli ederek rahatsız edebileceğim birilerinin olmaması da ayrı bir sinir bozukluğu.

Aranızdan ayrılınca hemen *Facebook* hesabımı kontrol ettim, bir sürü mesaj var duvarımda. Özel posta kutum da dolmuş. Ama kısa bir süre sonra sayfayı dondurdular. Twitter keza... Buradaki avukat arkadaşlarımdan biriyle görüştüm, "Ne olacak şimdi?" diye. Burada olduğu sürede gelişmelerden biraz geri kalmış ama idare ettik. *Facebook* hatıra olarak profilimi saklıyormuş, sağ olsunlar. Siz sadece beni görebiliyorsunuz. Mirasçılarım (-kedim Minnoş) ölümümü ve tabii benim yakınım olduklarını kanıtladıktan sonra e-posta sağlayıcılarından şifrelerimi alabiliyorlar. Mesela *Gmail*, yakınlarımla en az bir kez mesajlaşmış olduğumu görmek istiyor, diğer nüfus bağlarımız haricinde. *Hotmail* kullanmıyorum ama onda da benzer bir durum işliyor. Eğer *Hotmail* hesabıma bir yıl boyunca giriş yapmamışsam, hesabımı ve geçmişimi siliyorlar. Eğer Minnoş isterse, hesabıma giriş izni alabiliyor. Kimsenin böyle bir şey yapmasını istemem, orası benim "özelim" ne de olsa ☺ Ama şu olsa iyi olurdu, keşke şöyle havalı bir mesaj bıraksaydım arkamda ve ben buraya geldikten sonra *Gmail* onu listemdeki tüm adreslere postalasaydı. Bir nevi vasiyet hizmeti. Mesela;

Sevgili ölümlü arkadaşlarım,

Artık oralarda değilim. Canım çekmiyor değil ancak elden ne gelir! Ama ne güzel ki, bu dünya bana kalmadığı gibi size de kalmayacak.

İçinizde sinir olduklarım ya da çok sevdiklerim oldu. Sinir olduklarıma keşke daha az sinir olsaymışım. Sevdiklerimle de keşke daha çok zaman geçirseymişim, neyse, olan oldu artık!

İçten sevgilerimle, en yakın zamanda görüşmek dileğiyle...

Nihal

No reply!

Yahoo'nun yaklaşımı ise biraz paranoyakça; hesabı donduruyor ve hiçbir şekilde kimsenin erişmesine izin vermiyor. Bir zamanlar, yani Myspace'in moda olduğu zamanlar ben de bir Myspace sayfa yapmıştım, onlar da ancak yasal yollardan kapatma talebi gelince işleme koyuyorlar ya da sayfayı donduruyorlar.

Burada şimdiye dek alıştığım gibi olmasa da müzik dinleyebiliyorum -müzik düşünebiliyorum diyelim-. Gelince hemen "Ölümlü ilgili ne çok şarkı vardır, ohh ohhh!" diye heveslendim ama hiç de düşündüğüm gibi olmadı, geride kalanları rahatsız edecek yoğunlukta bir trafik yaratamayacağımı anladım.

Bizimkilerden başladım saymaya; listemin zirvesinde Neşat Ertaş var; Yalan Dünya. Öyle güzel öyle güzel ki, bir ara dinleyiverin.

...

Ne yemek, ne içmek, ne tadım kaldı

Garip bülbül gibi feryadım kaldı

Alamadım eyvah, muradım kaldı

Ben gidip ellere kalan dünyada

Ah yalan dünyada, yalan dünyada

Yalandan yüzüme gülen dünyada

Diğerleri gayet sıradan; Ahmet Kaya Üşür Ölüm Bile, Pentagon Ölümlü, Gülay Ölüm Türküsü, Düş Sakinleri Ölüm...

Türkölere başlarsam sonunu getiremeyebilirim. Sanırım, her dönem her toprakta acıyı en çok çeken, yaşamaktan yorgun düşen muhtaç, köylü, fakir fukara insanlar oluyor, dolayısıyla yerel eserlerde ölüm ve bu tarafların özlemi en çok reyting alan konu. Yeni dönemin içler acısı bulduğum şarkılarından “Senin için ölürüm”lü atmasyonlara yer vermiyorum. Sözler bir tarafa müzikal kalite açısından ciddi birer yoksunluk örneği her biri.

Ayrıca kimse kimse için bilerek ölmezmiş gibi geliyor bana. “O galaydı da ben gideydim!”, “Gitme diyeydim, kollarımı açaydım!” vs. filmlerde, dizilerde. Herkes için genel bir liste yapmışlar burada, bir de anket dağıttılar; “Size göre, en iyi ‘ölüm’ temalı şarkı, aşağıdakilerden hangisidir?” diye.

Şıklar şöyle;

a) Ölüm son mu, değil mi? Sürekli sevgililerini öldürme peşinde olan Nick Cave’den:

Death is not the end ya da The wild rose

b) Yaşamak, yaşamak istemekle olur, mutlaka. O isteği kaybetmek “yaşayan ölümler” nüfusuna kaydolmak gibi bir şey herhalde. “Özgürleşmem için tek ihtiyacım olan bir SON” Metallica’dan *Fade to Black...*

c) Umuda her zaman ihtiyacımız yok mu? Yalnız, çaresiz, mutsuz hissetmeye bu kadar teşneyken hem de! “Üzgünken, yalnızken ve bir arkadaşın yokken/Sadece hatırla/Ölüm bir son değil...” Bob Dylan’dan

Death is not the End...

d) Montaigne’e göre; “Ölüm uzun ömürle kısa ömür arasındaki farkı kaldırır; çünkü yaşayamayanlar için zamanın uzunluğunu kısası yoktur.” 103 yıl yaşamak, onca zaman yaşayacağına inanmak, inandırmak. Bu da güzel! Dave Matthews Band’dan

Gravedigger

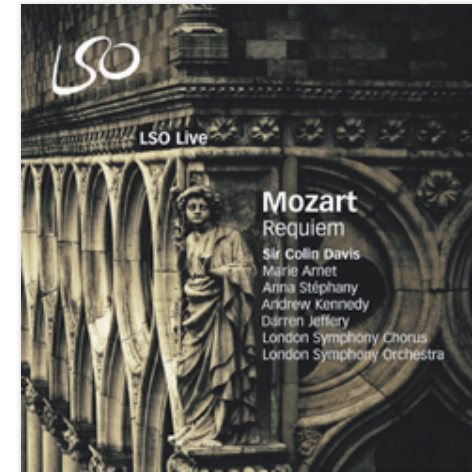
Klasiklere gelince, hepimizin bildiği cenaze marşları var. Chopin’in Op.35, 2 numaralı piyano sonatının 3. bölümü, Funeral March mesela, çok ama çok güzeldir. Yavaş yavaş ilerler ve yutkunma yerleşkenizde koca bir düğüm atar. Mozart’ın Requiem’ini sizin oralarda dinlerken de içimde acı hissedirdim, burada da pek bir şey değişmedi. (Requiem tam olarak bir cenaze/ölüm marşı sayılmaz ama olsun.)

Neredeyse bütün eserlerinde yaşamla savaş verip ölümü galip getiren, iki yapıtında da cenaze marşına yer veren Beethoven’la burada karşılaşmayı umuyorum. Kendileri bir senfonide cenaze marşını kullanan ilk besteci olma unvanına sahiptir. Marcia funèbre’ye duyulan hayranlığı bizzat kendim ileteceğim. Diğer cenaze marşı bölümlü, 12 numaralı sonatı bunun kadar etkileyici değil bence.

Handel, Mahler, Mendelssohn ve diğer cenaze marşı besteleyen klasikçileri çok da bilmiyorum ve yazımın teknik bir hal almasından korktuğum için burada duruyorum. Ama yine de Beethoven’a sorum hazır; “Bu akımı siz başlattınız, nedir sizi bu kadar dertlendiren?” diye. Aslında klasikçilerin tamamında bir ölüm derdi, yaşamın anlamsızlığı saplantısı var. Bunun nedenini, eski zamanlarda sıkça yaşanan salgın, savaş, baskıcı feodal düzen ve kavuşamayan sevgililer gibi eksik ve kötü anlara yoranların sayısı hayli fazla.

Bana göre de televizyon yok, İnternet yok, Serdar Ortaç yok, sevdiğin kadının-adamın elini tutabilmek için iki savaş atlatman gerekiyor ve youtube portakalda vitamin vs... Adamlar n’apsın, yaşamdan çok ölüme bağlanmışlar, belki buralarda iyi bir şeyler vardır diye.

Şaka bir yana, şu durumu daha sık hatırlamak gerekiyor. Canımızın çektiği, bize haz veren, mutlu eden ortamların, işlerin, arkadaşların peşini bırakmazsak daha iyi ederiz. Öyle de böyle de geçip gidiyorsa bu hayat, hiç olmazsa bizim istediğimiz gibi geçsin. Eminim kimse olmayacak, ulaşamayacak, imkânsız zevklerin, hedeflerin peşinde değil.

Ve ardımızdan sorulan soru kadar anlamlı olan; bizim de kendimize sorular sormamız ve doğru cevapları bulmamız: Kendimizi nasıl biliriz?

Bence kuru kuruya iyi bir insan olmak yetmiyor, eğer böyleyse zararsız bir insanızdır, o kadar. Eş zamanlı olarak hem iyi, hem mutlu, hem neşeli, hem de kendimize ve çevremize faydalı bir insan olmak çok mu zor? Yani; yaşamak konusunda daha marifetli olabiliriz. Burası yan gelip yatma yeri değil ☺

Buna inanarak budalalık etmiyorum inşallah, öyleyse biri beni çimdiklesin.

Kendimiz ve kaybettiğimiz bütün sevdiklerimiz için!

<https://twitter.com/#!/nihalsandikci>

<http://www.facebook.com/#!/profile.php?id=629609736>

nihalsandikci@gmail.com

Not: YARIŞMA var YARIŞMA!

Türkiye'nin en uzun soluklu müzik yarışmalarından TBD-Halıcı Bilgisayarla Beste Yarışması kocaman oldu.

18. yaşına bastı. Herkes davetlidir. Çocuğumuz olsaydı üniversiteye gidecekti yani!

1995'ten beri kesintisiz olarak her yıl yapıyoruz. 1500'den fazla eser ve hepsi birbirinden değerli, yetenekli besteci bizimle beraberdi. Üreten, dinleyen, yorumlayan herkese duyurunuz lütfen.

Son katılım: 17 Ekim 2011, Pazartesi

26 Ekimde TBD Bilişim Kurultayı'nda finalistler açıklanacak ve halk oylaması başlayacak.

Yarışma ve Ödül Töreni: 14 Kasım 2011 Pazartesi, Babylon İstanbul www.halici.com.tr

18.

TBD-Halıcı Bilgisayarla Beste Yarışması

Yarışma Jürisi

Artıla ÖZDEMİROĞLU
Borçan PARLAR
Emrehan HALICI
Faruk Ezoğlu
Garo MAFYAN
Hakan ÖZER
İzzet ÖZ
Mehmet OKUŞAR
Sina AKÇİL
Şerif OĞUZ

Son Katılım
17 Ekim 2011

Final ve Ödül Töreni
14 Kasım 2011
babylon İstanbul

Katılım ve Bilgi
www.halici.com.tr

babylon **COMPET** **radio 103.1** **postala**

MÜZİK **Bilişim 2011** **HALICI** **DE**